

EN L'ANONIMAT

Jordi Dalmau i Ausàs

Fa vuit anys que una persona dona classes de cosir a noies de La Seu. No són unes noies qualsevol, sinó que tenen un tret molt particular: sigui pel que sigui, han deixat d'estudiar i no treballen. Què fan? No res, pensàriem tots, voltar i rodar pels carrers i pels bars. Doncs, no, perquè sí que fan. Aprenen a ser responsables, que és un dels ensenyaments de què el jovent estem més mancats. I els n'ensenyen a l'aula Pre-taller de la Seu, mitjançant classes de costura, de confecció i de feines de la llar.

Deixant de costat qualsevol consideració sobre les matèries impartides perquè em sembla que no vindria a tomb, trobo que una tasca com la que fan els educadors i educadores d'aquest centre és d'una gran rellevància. I ho és perquè cal vocació de servei per intentar motivar una jovenalla envellida abans d'hora. El desencís, el

fracàs escolar, la falta d'il·lusions i d'estima familiar que porten a sobre les fa velles amb només disset a divuit anys, i si hi arriben. De fàcil no n'és: "les noies no tenen empena i tot el que vol una mica, només una miqueta d'esforç, els rellisca".

"Segons què no ho poden fer perquè s'han de fer càlculs de matemàtiques elementals, com ara dividir, i no hi arriben", em deia la persona que dues hores al dia els ensenya el que més amunt he comentat. Aquest és el problema, i s'hi afegeix la poca serietat, la manca d'hàbits, fer les coses sense gaire interès, la impuntualitat, creure que si no assisteixen a les classes no passa res i altres manifestacions del perdigó que porten i portaran tota la vida a l'ala: la inestabilitat familiar o personal.

A l'aula Pre-Taller també hi van nens i nenes de set a deu o onze anys. Tot i anar

al col·legi necessiten del reforç escolar que una noia i un objector de consciència els donen. Aquest reforç escolar no es limita a ajudar a fer els deures o a explicar una assignatura, sinó que va més enllà i té cura d'un dels àmbits del creixement de les persones més importants: el joc. Juguen i eduquen, que és, sens dubte, la millor manera d'educar, és a dir, d'estimar cap amunt, que és el que etimològicament vol dir educar. Els horaris laborals dels pares, la irresponsabilitat paterna i materna i altres raons (excusables segons el cas) fan del tot imprescindible llocs com aquest, on un equip de cinc persones educa, vetlla, entreté, ensenya i escolta infants i joves de la Seu.

Cal vocació de servei per intentar motivar una jovenalla envellida abans d'hora. El desencís, el fracàs escolar, la falta d'il·lusions i d'estima familiar que porten a sobre les fa velles amb només disset a divuit anys, i si hi arriben.

No es limita a ajudar a fer els deures, sinó que va més enllà.

D'ençà que en vaig saber l'existència, em vaig preguntar quanta gent de la mateixa Seu devia tenir-ne coneixement, quants joves urgellencs i urgellenques saben que hi ha coetanis seus que per naps o per cols no estudien ni treballen? Pocs, segur.